

Aanzienlijke keet bij Bert Visscher

Door Jacques J. d'Ancona

Geburtenis: theatershow 'Nee, dan Lourdes.' **Door:** Bert Visscher. **Bijrollen:** Pieter Kleinjan en Nico Kraeima. **Decor:** Louise Caspers. **Kleding en rekvisieten:** Aafje Horst. **Gezien:** 10/4 Groningen, Stadsschouwburg; nationale première. **Publiek:** 746 (vol). **Nog te zien:** Leeuwarden, De Harmonie, 20 en 21/5; Stadskanaal, Geert Teis, 22, 23, 24/5 en 24, 25 en 26/9; Groningen, Stadsschouwburg, 10 tot en met 14/6; komend seizoen ook in Delfzijl, Drachten, Meppel, Leeuwarden, Winschoten en Hoogeveen.

Een jubileum. De tiende theatershow van Bert Visscher. In 1997 is hij toegetreden tot de klassieken in het vaderlandse entertainment en ik sta mezelf toe te grijpen naar een passage uit een kritiek in 1983. (Let wel, hij viel toen nog binnen het kader van *Filter*, een lief ex-schoolcabaretclubje uit Veendam, maar had inmiddels wel in '81 de grote prijs ontvangen van het festival Cameretten. Een jaar later ging hij officieel solo.) In dat stukje was sprake van 'de mooiste monologen, ondergraven door mateloos geouwehoer' en 'een verwoestende, onweerstaanbare greep op de zaal,' maar ook van 'nonsens als doel in plaats van middel' en van 'pretenties die geen gelijke tred houden met zijn vermogen tot relativeren.' Enfin, meer van dat corrigerende recensentengebral.

Inmiddels verkoopt Bertje Vis Carré moeiteloos twee weken uit. Als razende ego-tripper fungeert hij als de exploitant van een privé speeltuin of - zoals thans bij *Nee, dan Lourdes* - een kermisterrein. Tussen innemend en brutaal is alles op hem van toepassing. Opmerkelijk genoeg dingt hij nog steeds opzichtig naar de gunst van een breed publiek dat hij al lang veroverd heeft. De zaal houdt net zo hevig van Bert en zijn kunstjes als Bert van zichzelf. Dit soort verpletterende gegevens zou best een voorstelling kunnen blokkeren. Inderdaad, vóór de pauze lijkt

Bert Visscher in een van de dolkomische scènes bij de première van zijn tiende theatershow.

DvhN/Corné Sparidaens

het daar even op. Hij gooit alles er uit dat hij aan expressie, verkleedpartijen, fantastische effecten en onstuitbare dynamiek in huis heeft. Zijn dolgedraaide *horror house* bevat echter ook een aantal slappe grappen, doorzichtige woordspelletjes en acts die de vraag oproepen: 'Waar heb ik dat meer gezien?' Antwoord: bij Visscher.

Maar ja, als hij de ellende van een tweederangs hotel in-

ventariseert, kun je me wegdragen. In het tweede uur is dat ondubbelzinnig het geval tijdens zijn dodelijke conferentie over het ongerief dat bouwondernemers en hun trawanten teweegbrengen. Hilarisch is hij ook als de directeur van een luguber adviesbureau dat een 'negenbaan' moet zien te slijten, een kleinde hobbyfanaat of een miskende Cubaanse zanger. Het aardige is dat Bert Vis-

scher moeiteloos in en uitloopt bij die figuren. Hij voert geen toneelstukjes op. Hij is het zélf en kan zich in die rollen zoveel herhalen als hij wil. En als hij het Groot Spreekwoordenboek ter hand neemt is er niemand die zo verbaasd is over wat hij aanricht als hij zelf. Dat is niet weinig. Ook al zijn de verhaallijntjes iets dunner dan de vorige keer, de keet is aanzienlijk.

2-611 11-4-03